

[Ragnhild Andersen.]

arbejder, er det en kendsgerning, at mange belastningssygdomme dukker op under presset af den rationalisering, der foregår. Der stilles store krav til arbejderne i industrialiserede virksomheder, hvor man med stopure og andre ting måler deres arbejdskraft på minutter og gennemfører tidsstudier, som kræver toppræstationer 8 timer daglig. Det er ensbetydende med, at muskelsygdomme og visse nervesygdomme optræder hos arbejderne, svækker dem og gør dem erhvervshemmede. Der er jo her ikke alene tale om mennesker, som er hemmede på grund af fysiske vanskeligheder, men også om folk med psykiske svækkelser. Antallet af erhvervshemmede er tiltagende, og man burde vække interessen for at forebygge, at der kommer flere af dem, efterhånden som industrialiseringen og rationaliseringen skrider frem. Jeg vil tro, at erhvervslivet i højere grad må gøres opmærksom på dette, og at det i højere grad må hjælpe med både til at forebygge, at vi får flere erhvervshemmede, og til at placere erhvervshemmede i produktionen. Det kræver megen god vilje, og som sagt, det er ikke altid, den er tilstede.

Det fremgår af det socialpolitiske udvalgs redegørelse vedrørende de eksisterende foranstaltninger til oplæring af erhvervshemmede, at støtte til oplæring af invalideforsikringsfondens midler i henhold til folkeforsikringslovens § 60 hidtil kun er blevet givet i meget ringe omfang. Det hedder ordret:

„Støtte til oplæring er dog hidtil kun i ringe omfang ydet til personer over 25 år.“

Jeg ved ikke, om det er muligt for den højtærede minister at oplyse tinget om, hvorfor disse muligheder er udnyttet i så ringe grad. Det ser mærkeligt ud, at personer over 25 år i så ringe grad har fået hjælp til uddannelse, når der i virkeligheden er et temmelig stort behov. Skyldes det afvisning af ansøgere, eller forklares det af, at folk ikke kender til disse muligheder for hjælp til uddannelse, eller findes der andre forkla-

ringer på dette forhold, der synes mærkeligt?

Et andet spørgsmål, jeg også gerne vil stille den højtærede socialminister, er: Hvorledes er erfaringerne med den lov, vi gennemførte for et års tid siden om hjælp til uddannelse af enlige mødre med børn under 18 år? Jeg ved ikke, om det er for tidligt at spørge herom. Skulle man imidlertid gennem mødrehjælpsinstitutionerne have indhøstet erfaringer med hensyn til, hvor mange der søger, og hvordan loven virker i praksis, ville det være interessant at høre derom; men det er måske endnu for tidligt.

Jeg vil gerne i denne forbindelse fremdrage en anden ting fra forsorgslovens områder, som jeg er stødt på. Det drejer sig ikke egentlig om de erhvervshemmede, men om det forskudsvis udbetalte bidrag til enlige mødre og enker med børn under 18 år. Efter forsorgsloven kan disse penge udbetales, til barnet er 18 år, men jeg ville mene, at man burde udbetale dem indtil det 21. år, for så vidt barnet er under uddannelse. Man kan sige, at dette ikke hører ind under lovgivningen for de erhvervshemmede, men til gengæld hører det ind under forebyggelsen af erhvervshemning. Der kan opstå store vanskeligheder, både fysiske og psykiske, for kvinder, som pludselig mister retten til deres bidrag på et tidspunkt, da deres barn stadig er under uddannelse. Jeg har iøvrigt selv lige været ude for et lignende tilfælde.

Ændringen af forsorgslovens § 30 er en direkte følge af lovforslaget om samordning af foranstaltninger for erhvervshemmede, og der skabes herved mulighed for at kunne yde økonomisk bistand til anskaffelse af arbejdsmaskiner og i særlige tilfælde til oplæring eller anden uddannelse samt eventuelt underholdshjælp i overensstemmelse med forsorgslovens § 297. Mit parti er af den mening, at denne hjælp, som også ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Urban Hansen, sagde, retteligt burde ydes efter reglerne i § 263.

Med disse bemærkninger kan mit parti